

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 11. august 2019

Kirkedag: 8.s.e.Trin/A

Tekst: Jer 23,16-24; Rom 8,14-17; Matt 7,15-21

Salmer:

SK: 392 * 352 * 390 * 313

LL: 392 * 394 * 352 * 390 * 397,3 * 313

Det gamle Israels folk var ikke altid Guds bedste børn. I store perioder af historien var de sig nok bevidst, at de var Gud Herrens udvalgte folk; men som det hedder flere steder i Det gamle Testamente, så horede de med afguder, trolddom og alle andre former for ugudelighed. Vi skal sandelig ikke tro, at regligionsblanderer er et nyt fænomen. Det trivedes i bedste velgående i dette særlige folk. I store perioder anså man det slet ikke for noget problem fra kongeslottet til den usleste rønne i det mest afsides udkants-Israel at påberåbe sig Gud Herrens, Hærskarers Herres navn, og samtidig sætte sin lid til diverse afgudsbilleder. Man bragte fromt og dydigt de befalede ofre til templet samtidig med, at man væltede sig i tempelprostitution og åndemaneri og børneofringer. Jo, ugudeligheden har mange ansigter og fremtoninger, og Guds eget folk har årelang erfaring i hele spektret. I nogle perioder værre end andre. Og måske lige bortset fra børneofringer, så er det slet ikke til at forstå, at der er flere tusinde år mellem Bibelens beretninger om disse frygtelige og forfærdelige forhold, hvad angår det åndelige liv, troslivet og gudstjenestelivet og så nutidens frygtelige og forfærdelige sammenblanding og forblændelse af det samme.

Der var dog også lyspunkter. Sådan som der også er lyspunkter i nutidens åndelige liv. På Det gamle Testaments tid er mange

af disse lyspunkter beskrevet og – kan man sige – bundet op på profeterne. Vi har jo i dag hørt fra profeten Jeremias.

Ind imellem er der nogle tidsperioder, hvor disse profeter dukker op med særlige budskaber fra Gud. Ser vi det med de store briller, så er det næsten hver gang, at, som det hedder et sted, når Guds vredes bæger er ved at være fuldt. Så sendes en profet for at prøve at vække folket, kalde folket til rette. For næsten dem alle gælder det, at de hver gang forkynder med ord fra Herren til folket, at nu er nok nok. Men der er endnu tid. Der er en kort tid, og hvis I omvender Jer, så løber Guds vredes bæger ikke over, og I bliver forskånet. Og advarslene rummer meget ofte også beskrivelse af, hvad der sker, hvis ikke folket ændrer adfærd.

Årsagerne til forfaldet er både den ugudelige tro, det er skred i sæder og skikke, det er moralens fald til umoral, snyd og bedrag på stort set alle livets områder. Nogle gange må profeterne meddele, at nok er nok, og hvis ikke folket besinder sig, så vil Gud lade sin vrede ramle ned over dem. Andre gange kan profeternes ord høres således, at det kundgøres for dem, at folkets adfærd har nogle iboende og uundgåelige konsekvenser, som er ganske forfærdelige, altså sådan helt på det konkrete, at hvis du går ind i bålet, så brænder du dig. Deres livsførelse har nogle automatiske konsekvenser, og – er så ofte også profetens budskab, Gud Herren vil ikke redde Jer fra disse. I kommer til at ligge, som I har rettet, og I skal ikke klage Jeres nød til mig. Jeg hører Jer, siger Gud; men jeg griber ikke ind.

For rigtig mange af profeterne gælder, at de synes ikke, det er sjovt at skulle meddele sådanne budskaber til folket. Profet, præst eller hvad det nu måtte være, vil da hellere fortælle og meddele Guds kærlighed end Guds vrede. Det er da ikke sjovt at skulle tale tidsånden imod. Det er da ikke sjovt at skulle

bandlyse det, som alle synes er sjovt og rigtigt. Det er da ikke sjovt at være den kedelige og lyseslukkeren. Det er ikke sjovt at være kaldet til at bringe Guds ord, og så opleve, at mennesker lader hånt om Gud og Hans ord.

Akkurat som i dag var det også tilfældet den gang, at mennesker mødte den forkyndelse med hån og latterliggørelse. Altså, Gud må jo følge med tiden. Gud må lade være at være så ømskindet. Gud må finde den plads, vi giver Ham, og kan Han ikke nøjes med det, så har Gud et problem. Og fra tid til anden medførte kritikken endda også korporlig forfølgelse af profeten. For ikke så få af dem var det direkte farligt at stille sig op og sige: Herren siger!

Der var også konkurrence på disse herrens-ord. For der var også mennesker, der stillede sig op og sagde: Herren siger, at sådan som det blev forstået i gamle dage, skal det alligevel ikke forstås. Sådan som mørkemanden dér siger, hænger det slet ikke sammen her i moderne tid. Vi er blevet klogere. Gud Herren er langt mere medgørlig og demokratisk. Der var mennesker, der smiskede og tækkedes folket. De sagde, hvad folket gerne ville høre, således, at man kunne høre rundt i sin ugudelighed, men gøre det med god samvittighed, for man havde jo også Gud med. Man kendte godt til levebrødsprofeter også i Det gamle Testamente. De talte ikke Guds ord. De talte deres egne ord, tidens ord, og de pakkede det ind i guddommeligt løgn og bedrag, og væltede sig i folkets hyldelse og betaling og popularitet. Man tog det til sig fra Guds Ord, man syntes, man kunne drage fordel af, og resten kastede man vrag på. Når Herrens profet advarede mod synd, så bød levebrødsprofeterne op til sjov. Det er ikke svært at forestille sig, hvem af disse to, der oftest blev mest populær. Og selv om Guds profet trådte frem og sagde, at disse levebrødsprofeter

ikke forkynder ord fra Gud Herren, så talte han ofte for døve øren.

Sådan var det i lange perioder af det tidsrum, som Det gamle Testamente spænder over. Og sådan var det også på Det nye Testaments tid. Derfor advarer Jesus også mod det i dagens evangelium. Og vi skal også høre ordene og advarslen sagt i vores tid, for det vil så længe tiden er være en udfordring for enhver, det være sig den enkelte troende som kirker og menighedsfællesskaber. Det vil altid være en trussel og en udfordring, for alle tider vil have deres profeter fra Herren og deres levebrødsprofeter. Alle tider vil have deres tidens ånd og trends, som vil give sig ud for at være Guds tale, men er djævelsk løgn. Alle tider vil skulle tage sig i agt for falske profeter i fåreklæder, der så viser sig at være glubske ulve. Alle tider vil skulle forholde sig til, at noget bliver sagt som værende fra Gud, og det lyder som om, det kunne være tale fra Gud, og det passer med det, mennesker også godt kunne tænke sig om Gud Herren. Men det er dårlige frugter.

Jesus advarer. Og selvfølgelig vil der også være dem, der lader hånt om hans advarsel; det er helt ude af trit med tiden i dag. Jesus advarer, fordi konsekvenserne er forfærdelige. Spiser man fordærvede frugter, så er sandsynligheden for, at man bliver syg jo nærmest automatisk. Men der er også det perspektiv, at gør man egne ord til Guds ord og fejer Guds ord af bordet, så fejer man også Himmeriget af bordet.

Så perspektiverne i dagens ord til os har adresse både til forkynderne og tilhørerne. Der bliver ikke givet ved dørene for falsk forkyndelse; men man lytter heller ikke ustraffet til falsk forkyndelse.

Derfor skal vi skrive os dette bag øret, eller nok hellere i hjertet. Det skal være os en hjertesag, at vi både kan få fortalt

og lytte til Guds ord. Det vil gå os, som det også bliver forudsagt i de gammeltestamentlige profetier: En dag så bliver alle nød til at indse, at Gud har ret, og kun Hans ord er sandheden. Men den erkendelse kan komme for sent, for da er det for sent at vende om, som profet, præst eller tilhører.

Vi skal i kirken også i dag råbe vagt i gevær mod vranglære og u-Gudelig forkyndelse, og vi skal ikke lægge øre til det. Det er ikke vejen til Himmeriget. Ikke al kristelig snak er nødvendigvis Kristus-snak, eller som Jesus siger det: "Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske fars vilje."

I denne sammenhæng er dét i alle tider og under alle forhold, at bringe Guds ord til folket. Guds uforfalskede ord. Både når det kildrer vores ører og hjerter, og når det kradser i samvittigheden. Kun Guds sande ord kan åbne os og ruste os imod ugudelig og vantro tale, der kun har popularitet og folkelighed til formål. Derfor skal vi være agtpågivende, og i bøn og bibellæsning under Helligåndens vejledning skal vi rustes til at skelne og vælge Guds ord, der leder os ad evigheds vej, eller som vi sang i første salme:

...omvender sjæle som agter derpå,
trofast dit vidnesbyrd fører til livet.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.